

En familietur til Kroatien.

Min far blev i foråret 2016 60, og da jagt igennem de seneste år har udviklet sig til vores fælles passion, valgte mine brødre og jeg at give min far en tur til Kroatien. Det skulle blive en helt fantastisk tur, med meget tilfredse jægere.

Vi mødtes en tidlig morgen i Billund, og via Frankfurt fløj vi til Split. Her modtog vores guider os, og var meget behjælpelige fra start til slut.

Vi blev straks kørt til reviret, hvor vi skulle indskyde og kontrollere vores rifler, det foregik i nærheden af en gammel sovjet base, og op igennem kløften var der bygninger fra den svundne æra.

Vi indskød på et bræt, med en påkastet klat mudder. Klatten blev mindre og mindre for hvert træf på skiven, men alle tre riflers projektiler sad inden for en femmers diameter.

Så godt tilfredse, kørte vi mod hotellet, og sikke da en overraskelse. Vi havde forventet en lille hytte i bjergene, men vi kom helt ned i vandkanten og havde udsigt udover Adriaterhavet og fine indkvarteringer. Hotelfatter bød os velkomne, med hjemmebrændt. Det var ikke lige nogens favorit, og den blev beskrevet som; "Homemade brandy, with grass.". Ikke en videre skøn kombination, men ikke mindre en del af den lokale beværtning. Inden vi gik i seng, så ville vi ned at bade i Adriaterhavet. Der var i hvert fald ikke nogen grund til ikke at få mest ud af det, når nu vi boede i vandkanten.

I seng for at være klar om morgenen, da pick-up var kl07:00. Alle var klar, og vi blev delt i to hold og kørte til hver vores del af reviret. Vi havde en dal inde i landet og det meste af den omkringliggende kyststrækning ud langs Adriaterhavet. Sikke en udsigt der var fra bjergene.

Godt med morgenmad, og en hurtigt smurt madpakke, og ud at blive samlet op. Jeg skulle gå alene med min guide Matko, og min lillebror og far skulle gå sammen. Den første dag var det lidt kørsel og af bjerget, for så straks at begynde en opstigning igennem tjørnebusk, grantræer og raviner med løse sten. Straks som vi kom over trægrænsen åbnede udsigten sig. Udsigt ud over Adriaterhavet og øen Brac. Det var virkelig smukt.

Opstigningen foregik med god fart, og vi fulgte gamle veje, som Matko fortalte var lavet af Napoleon. Nærmest dæmninger der var bygget på bjergsiden, for så at sno sig opad bjerget med hårnålesving, og enkelte steder havde der været stenskred, der havde revet hele vejen over og trukket byggematerialerne med nedad. Disse huller viste sig senere at være nyttige for vildtet, da de ellers havde svært ved at komme over "dæmningerne".

Vi fortsatte, men der var ingen gemser at se. Vi vandrede og vandrede, men INTET.

Solen steg op på himlen, og vi valgte at gå ned igen for at komme til en anden del af reviret. Vi krydsede på bjergvejene min far og lillebror. De sad på en afsats og ventede, kiggede på bjergsiderne og spejdede efter gemser.

Den del af reviret Matko havde taget mig med til nu, hvor klokken var lidt over 11, var væsentligt stejlere end den forrige. Vi gik igennem tæt skov, og vandrede på smalle bjergstier og krydsede brede stykker med rullesten, hvor hvert skridt skulle overvejes.

Flere gange i den tætte bevoksning aflagde vi rygsækkene, sneg os direkte opad, for at se om det var gemser i de små åbninger som stenskedene havde lavet. Der var intet at komme efter.

Vi måtte tage vores oppakning og gå videre, og fortsætte færdens. Den blev så ikke mindre spændende af at vi skulle passere et kæmpe klippefremspring, der nærmest gjorde at vi slog en sløjfe på ruten. Men herfra fik vi fuldt udsyn over det område vi netop havde bevæget os igennem. Der var indsigt på en mindre flok mufloner, og Matko spurgte om det var noget. Jeg havde hjemmefra besluttet mig at jeg kun ville gå efter gemsen.

Hvorfor? Fordi jeg tænker at jeg igennem resten af mit liv får mulighed for at få flere oplevelser, og at hver tur vel har sin charme, trofæ eller ej, og hvis et trofæ er et minde, så er der grænser for hvor mange minder man kan bruge.

Men vi sidder på et lille fremspring, og jeg kigger ned. Imellem mine fødder ligger så en lort. Det er en ulvelort, siger Matko. Der er ikke andet end at nyde både udsigt og lort, og mærke naturens storhed.

Matko og jeg forlader efterfølgende bjergene langs kysten, og kører til den fjerneste del af reviret. Vi kører til det sted hvor vi kontrollerede vores indskydning, her tager vi det lange ben foran. Det er dagens sidste forsøg, og der var et godt stykke at gå. Vi går langs en vandresti, og går forbi mange gamle og forladte husmandssteder. På toppen ligger en kirke ved en kilde. På toppen vælter vandet op ad en brønd, og det er yderst forfriskende at få en tår frisk vand. Dagens madpakke og ene liter vand, har ikke rakt til dagens mange turer op og ned.

Vi sidder på den gamle gravplads, med store sten lagt henover gravene. Der er helt stille ved kirken, og det sidste man forventer er at der skulle komme nogle andre mennesker.

På de allerfjerneste tinder, kan man med det blotte øje skimte en gemse. Den står majestætisk på det allerøverste klippefremspring, hovene tæt, hovedet højt, imens at den står og kigger nedad bjergsiden. Der kommer flere til. Men de er uden for vores revir, og rigtigt langt væk. Men som det første syn af en bjergged, så er jeg ikke mindre en betaget.

Da solen begynder at gå ned, begynder der at komme flere gemser til bjergtoppene, for at få dagens sidste solstråler, men tiden er ved at løbe fra os og skyerne ruller indover bjergene. Det begynder at stå ned i stænger!

Vi forsøger at vente bygen ud, men det bliver bare ved og der er ikke megen læ at finde ved bjergkirken.

Matko og jeg pakker vores rygsække, regntøj på, og ellers ned ad de små stier. Regnen tager til, og slår over i hagl. Det vælter ned, men jeg kan ikke lade være med at glædes over bjergjagtens oprigtighed.

Vi har vandret, været udsat for høj sol og silende regn, men intet har gjort dagen dårlig. Alt sammen er en del af det jeg forbinder med det at fortjene sit trofæ.

Nede i dalen ringer telefonen!!!! Min far har skudt en gemse. Den forsvandt ind i et krat efter skuddet og de kan ikke finde den. Det viste sig så senere at den lå forendt en 25m fra hvor den blev skudt. Den lå godt gemt i et krat, og de skulle nærmest stå på den for at se den.

Min far er godt tilfreds, og som jeg formoder, så har jagtheldet en hvis indvirken på jægeres smagsløg. For tilbage på hotellet, så falder "grassbrandy" i min fars smag, og min lillebror og jeg har egentlig ikke lyst til at drikke det. Men havde vi haft heldet med os, så havde vi helt sikkert elsket den lokale brændevin.

Dagen gryer, vi er klar og parat. Min far skal i dag på tur med mig, og det havde jeg virkelig set frem til. Har aldrig været på jagt med min far i udlandet, hvorimod min lillebror og far har været i Sydafrika da jeg skrev bachelor. Men nu går vi. Da vi kommer op på de førnævnte veje, ser vi straks en 5-6 gemser på toppen. De ser dog også os, og de holder skarpt øje med os. Alle står de og kigger lige ned på os. Vi fortsætter på langs med bjerget, og gemmer os bag en stor rullesten. Her holder vi hvil, for at de skal glemme os og vi kigger slet ikke frem den næste times tid. Vi venter bare. Matko kigger frem, og gemserne er stadig på toppen. Vi bryder vores skjul og går lige op ad bjerget, op på det næste repos og i skjul. Her venter vi igen, og ender med at måtte tage solbad og hvile benene. Matko er fremme og spejde lidt efter gemser, men de er ikke til at se, så vi bevæger os endnu engang direkte opad. Klokken nærmer sig 14, og solen banker direkte på os. Der er ikke rigtigt nogen skygge at finde, og vi må affinde os med varmen og solen. Vi har kun to repos'er til vi er på toppen af bjerget og vi har endnu ikke set gemserne siden de så os.

Vi beslutter at gå direkte til toppen, for så at forsøge at snige os langs toppen. På toppen adskilles to vegetationstyper helt skarpt. På kyst siden er bevoksningen sparsom, og på siden ind i landet er der tæt skov. Der er andre dyr end gemser på toppen. De lokale bønder har køer til at græsse på bjerget, hvilket vi ser efterladenskaberne af.

Vi bevæger os langsomt, lydløst og med alle sanser i beredskab. Jeg er helt forpustet af at spændingen. Matko og jeg går sammen, helt henne ved kanten. Vi kan lugte at der er dyr. Men vi kan intet se. De er enten nede under os, uden at vi kan se dem, eller også er de smuttet for længst,

Nedslået og træt, så er krudtet ved at gå af mig. Vi bevæger os igennem skoven, for at vælge det letteste terræn at gå igennem. Efter et stykke vej spørger Matko om vi er klar på 2 timers vandring, for at prøve noget nyt.

Man er vel på jagttur, så svaret er naturligvis "Ja". Selvom vi er trætte, mangler vand og en snack.

Vi krydser igen bjergtoppen, men på denne del af bjerget er terrænet mere vekslende, og vi nærmer os det sted hvor Matko og jeg var den foregående dag. Der er masse af stenskred vi skal krydse og vi larmer! I stedet for at vi nu har rendt rundt efter gemserne, så bliver vi pludselig overhalet af en, 50m længere nede ad bjergsiden. Jeg tysser, fløjter, vifter og vinker til Matko og min far, og synes de ikke hører eller fatter et hak.

Vi sætter os på bjergsiden, og jeg får forklaret hvor den kom fra, og hvor den bevægede sig henad. Matko kravler lidt ned ad bjerget, og bag en busk rejser han sig. Han kan lige se en gemse, i en ravine. Jeg kommer derhen og har meget svært ved at se noget som helst. Da jeg endelig ser den, må jeg erkende at der ikke er en

chance for skud. Vi er på 180m, masser af skudfang. Det eneste problem er skydestillingen, der nærmest ville blive stående på tæer. Så jeg må kravle ned og finde et nyt sted at få indsigt fra. Det er midt i løse sten, og dækningen virker meget sparsom.

Mit hjerte hamrer derudad, jeg skal snige mig tættere på og der er ikke rigtigt noget at gemme mig bag. Jeg udser mig et nyt sted, kryber afsted og forsøger ikke at larme. Flere gange kigger jeg tilbage på min far og Matko. Matko ligner en der er ved at hive hårene ud på sig selv. Vi vil alle have denne gemse, efter en lang dag.

"Fuck" tænker jeg, da jeg trækker foden henover en gang løse sten. Kigger op, og ser et opgivende udtryk. Men gemsen reagerer ikke.

Jeg kommer hen til busken, men har intet udsyn og da slet ikke fritskud. Jeg vinkes fremad i flere omgange, og hver gang ender det i skuffelsen om at jeg ikke kan se gemsen.

Til sidst rejser jeg mig lidt op, og gemsen ser mig. Jeg fortsætter med at krybe. Jeg har nu sneget mig 100m tættere på. Hjertet, åndedrættet, støvlerne. ALT larmer, og sveden drypper fra næsen.

Jeg kommer frem til et lille fremspring. Gemsen ligger der endnu, men rejser sig.

Jeg har lige akkurat 3 sekunder til den er væk., tænker jeg. Hæver riflen, kigger gemsen i øjnene og får mit trådkors placeret. En dyb vejrtrækning og så.....

Gemsen springer op, og falder til jorden. Den giver et par spræl og dør hvor den blev skudt.

Jeg har genladt, hvis nu. Men nu har dagens anstrengelser båret frugt. Jeg føler glæden strømme igennem kroppen, og nyder naturen, stilheden og gemsen. Gemsen er forendt, og min far og jeg kan nu dele min første udenlandske jagtoplevelse.

Trofæerne er netop kommet hjem, og jeg skal snart hjem til min far og hente det. Det er hvad jagten er for mig..... Familie, og de oplevelse jeg får ved at opholde mig i naturen, på jagt eller ej.

Min lillebror fik efterfølgende en gemse, hvor der også var rigeligt med spænding, da den endte på en afsats og der skulle leges spiderman. Men det vil jeg ikke fortælle mere om her.